

Berecz Ágnes Gabriella

Kati néni

A viaszosvászon abroszon foszló borítójú biblia fekszik. Szövege egészen hasonló színű, mint a szvetter ujjja, melyből egy csontos, apró kéz nyúl érte. Kati néni két hét óta sokadszorra veszi ki belőle a borítékot, amely a fia levelét rejti. Vastag szemüvegével közel hajol, újra és újra megnézegeti a furcsa holland bélyeget. Koronás, csipkeruhás hercegnőt ábrázol. Szép, előkelő fejtartású, büszke hercegnőt. Azt nem tudja, hogy történelmi személy-e, de inkább ma élőknek képzelet. A bélyegző hullámos, nem olyan kör alakú, mint a miénk. A boríték is különleges, ráncos keze végigsimít a bordás papíron. Leteszi az okulárét, maga elé mered. Hát hazajönnek! Az abrosz kockáin évek sorakoznak, számolgatja, hány éve is, hogy elment a gyerek. A menyével nem találkozott eddig, és csak fényképről ismeri a kis unokáját is. Évente egy-két levél, bennük családi fotók, a kicsi a négyet is betöltötte már.

Szállodában laknak majd, Budán. A fia a fővárost akarja megmutatni a feleségének. Érthető. Itt, a külvárosban nincs sok látnivaló. Nincs is elég fekhely, meg talán nem is lennének elégedettek a körülményekkel. De karácsonyi ebédre ide jönnek!

A megsárgult kredencre, majd a tűzhelyre néz. Pillantásában az ünnepi asztal megterül, a szebbik tányérokkal és gőzölgő húsvesssel. A főtt húshoz meggy mártás lesz. Az úgy nem lesz drága, a spájzban akad kompót. Persze a viaszosvászon helyére is hímezett abrosz kerül majd. Csudaszép Karácsony lesz! De hogy is? Össze kell számolnia, hogy miket kell vennie. Vajon mibe a kerülhet manapság egy jó kövér tyúk? Van valamennyi dió az alsó polcon, jó, hogy nem ette meg, két rúd bejglire elég lesz. Aztán ajándékokról is kell gondoskodnia. Jó lenne, ha még meglenne az a kis bolt a piac mellett. Erőlködik, de képtelen visszaemlékezni, mikor vett ott utoljára fonalat. Az biztos, hogy akkor még dolgozott. Akkor már több mint tíz éve. Kicsi a nyugdíj, azóta nem költ ilyesmire. De most vesz majd. Sálát, sapkát köt a kisunokájának meg a tündéri menyének. A fia pedig megkapja az apja berámázott fényképét. Ha már olyan messzire szakadt, legalább azt vigye magával.

Jó. Ez így jó lesz. De vajon mennyibe fog mindez kerülni? Csak annyi van, amennyi a januári tüzelőre kell. Hogy lehetne megoldani? A szobában már amúgy se szokott begyújtani, csak itt, a konyhában. Télen itt alszik a sezlonyon, jó itt, annyi meleg megmarad nappalról, hogy este ne nagyon fázzon, éjjel meg elég a dunyha melege. Ha nem gyújtana be... Ha kevesebb tüzelőt venne, akkor jutna fonálra meg ünnepi ebédre? Holnap kiszámolja.

Révedezve néz ki a szürke, novemberi kertre. Most nem fagy. Ha megsegíti a Jóisten, nem ad nagyon hideget decemberben se. Akkor kitart a szén január-ra, nem kell venni. Így jó lesz, állapítja meg. Majd jól felöltözik és elmászkál napközben. A postán meleg van, és a templomban is fűtenek. Igen. Így jó lesz. Elemeli homlokát a tenyeréről, mosoly árad a viaszosvászonra: hazajön a gyerek karácsonyra!

Bütykös ujjaira támaszkodva kel fel az asztaltól, a tűzhelyhez lép, ideje megmelegíteni a tegnapról maradt káposztalevest. Á, kár pazarolni, jó lesz hidegen is.

A hímzés mintái és a rózsás kistányéron a bejglimaradék egyformán szürkék a kora délutáni hófelhőktől. Csak a közöttük fekvő bankók világítanak Kati néniére.

Azt mondta a fia, hogy vegyen magának valami szépet, új szvettert, ilyesmit. Dehogyan vesz! Elteszi a pénzt jövő Karácsonyra, és még spórol is hozzá. Akkor majd karácsonyfát is állít a kisunokájának, telis-tele aranyszálakkal. Milyen édes kis lurkó! Kár, hogy nem tud magyarul, és csak az apja tolmácsolásából lehet érteni pergő kívánságait. Úgy lesz: szaloncukrot is vesz neki jövőre. Marcipánosat, ha egyszer azt szereti. A fiának meg... mit is? Valamit ő is hiányolt... ja, igen, egy kis barackot. Barackpálinkát. Azt is vesz. A menyé nem eszi a húst. Neki valami mást készít majd. Narancsot evett volna, de csak almával tudta kínálni, azt nem kérte. – Nem baj, Anyus, nem tudhattad – nevette a fia. De a kötött sapka jó lesz majd a síeléshez, és úgy látszott, hogy a bejgli mindnyájuknak ízlett. Jövőre mákosat is süt, és narancs is lesz az asztalon, ennyi sok pénzből telni fog arra is. Ha meg nem, hát spórol majd hozzá, ahogy tud. Nem kell mindig megmelegíteni a káposztalevest. Egészen megszokta: jó az hidegen is. Könyökölve bámul ki a mind sötétebb ablakon, s míg vastagodik a kerti út fehér szőnyege, a hóesésben gazdagabb, elégedettebb karácsonyok kavarnak.

Reméli, hogy a taxi épségben felfuvarozta őket a szállodába. Eszébe se jut, hogy egy szóval sem említették, mikor jönnek legközelebb.

A FÁK TÁNCA